

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Христос Воскрес! - Воістину Воскрес!

„Не будь ти невіруючий, але віруючий!“.

Івана 20:24-29

Багато людей, якщо їх запитати, з ким би вони порівняли себе з поміж учнів Ісуса - вибрали б Хома - людину, яка сумнівалася, і відважилася висловити свої сумніви відкрито. Це є цікава історія, так як багато людей і в наш час у церкві чи поза нею, думають, що вони відреагували б так само, як це зробив Хома. Цікава ця історія також багатьма істинами, які тут можна побачити. Цікаво також те, чому Лука написав цю історію, адже, писати про недовіру, про сумніви одного з основоположників християнства якось не дуже добре. Проте, Господь знає серця людей, і напевно цією історією хоче показати для таких як Хома, що вони не самотні в своїх сумнівах, а також, допомогти людям знайти вихід з цих сумнівів.

Була неділя, перший день Великодня. Учні чули від жінок, що Ісус воскрес із мертвих, що Він живий. Дехто з учнів навіть бігали до гробу пересвідчитися цьому, але тіла Ісусового вони так і не знайшли. І ввечері цього ж дня вони зібралися разом, щоб подумати, що ж їм далі робити. Всі вони були налякані і не знали чи правда є те, що Ісус живий. Але раптом посеред кімнати з'явився живий, воскреслий з мертвих Ісус. Уявіть собі ту радість, яку вони відчували: „Слава Богу, наш Господь живий !!!“ Дійсно, радості учнів не було кінця, але цю

радість не міг бачити Хома, який був відсутній у той момент. І коли пізніше учні з радістю йому розповіли про те, що вони бачили живого Ісуса, він не міг повірити тому, йому було на стільки шкода, що він не був там присутній і не бачив. Хома мусів сказати, що поки не побачу рани на Ісусових руках ..., не повірю.

Один повчальний урок тут є для багатьох з нас - не пропускайте недільні богослужіння, бо ви можете пропустити Боже благословення. Хома не був присутній перший раз з учнями і пропустив у своєму житті дуже багато цікавого. Я думаю, що у всій Юдеї не було більш нещасного чоловіка як Хома, який цілий тиждень докоряв собі, чому він не був на тому зібранні з іншими апостолами. Цікаво тут і те, що Ісус знав про відсутність Хоми, знав про його печаль у серці, але Ісус не з'явився Хомі десь окремо, серед тижня, щоб переконати його у воскресінні, але Господь з'явився йому тільки через тиждень, знову ж таки коли учні в неділю були разом на зібранні. Ісус цим самим показав важливість недільного зібрання.

Цілий тиждень провів Хома в душевних муках. Три роки він прожив з Ісусом, посвятивши самого себе справі Ісуса.

3 роки він бачив, як Ісус допомагає людям, 3 роки він слухав проповіді

Ісуса, він був з Господом на таємній вечері, Ісус мив і його ноги, але через декілька годин він бачив, як його Господа ведуть на хресну смерть. І разом зі смертю Ісуса рухнули всі його надії на відновлення царства в Ізраїлі.

стародавнє минуло,

сталося нове! 2 Кор.5:17

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

ст. 1-2

„Не будь ти невіруючий, але віруючий!“.

ст. 3

„Отче Наш“ продовження

ст. 4

Освячення дому молитви в м.Мінську

ст. 5

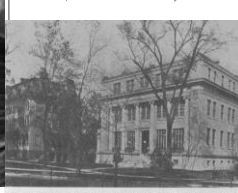
Українська духовна перлина на чужині

ст. 6

Дитяча сторінка

ст. 7-8

Новини та розпорядок служіння

(Продовження. Початок на 1 сторінці.)

Тепер до нього прийшли з вісткою, що Ісус живий, він хотів би повірити в це – та не міг.

Христос віднісся серйозно до сумніву апостола Хоми і певною мірою співчував йому, але Господь не лишив його. Ісус міг би поступити жорстокіше, Він міг би не відповісти на вимоги Хоми. Ісус міг би сказати: „Мене бачили інші 10 учнів, вони свідчили про Мене, а ти, якщо не хочеш вірити, то і не потрібно.” Ісус міг так сказати, проте Він з'явився ще раз учням і виконав всі бажання Хоми: 20:27 „Простягни свої пальці...”

І хоч Ісус мав якесь інше тіло, небесне, Він міг пройти крізь закриті двері, проте Хома міг ясно бачити і, можливо, навіть доторкнутися до ран на руках Ісуса. Всього декілька днів перед цим він бачив, як у ці самі руки воїни вбивали цвяхи, прибиваючи Ісуса до хреста, він бачив, як воїни прокололи списом бік вже мертвого Ісуса, він бачив, як тіло Господа кляли у гріб і привалили величезним каменем. Тепер же він бачить перед собою живого Ісуса, він може доторкнутися до тіла Господнього. Хома був щасливий і радий, що його Господь не забув, і допоміг розвіяти всі сумніви. З уст Хоми звучать слова: „Господь мій і Бог мій!”, в яких вже немає сумніву, тепер він точно знає, що Господь живий, і з Господом ожила і віра Хоми.

Дуже гарні слова далі Ісус сказав для послідовників і не тільки для тих, які тоді Його слухали, але й для тих наступних поколінь, які будуть читати ці слова: „Не будь невіруючий, але віруючий!” „Блаженні, що не бачили й увірували!” Ці слова відносяться також і до нас.

Ісус знав про сумніви Хоми, Ісус знає і про наші сумніви, які ми маємо не тільки відносно воскресіння Ісуса,

але і багатьох різних понять християнської віри. Як же нам бути з нашими сумнівами? Ні ви, ні я ніколи не бачили живого Ісуса, і навряд чи побачимо, але багато з нас хотіли б, щоб Він також явився для нас так, як явився Хомі. Проте, відносно цього, Ісус сказав дуже гарні слова: „Ти, Хома, повірив, бо побачив, але щасливі є ті, які не бачили й увірували!” Побачивши, дуже легко повірити, але спробуйте повірити, коли ви не бачили.

Багато з нас мають сумніви, ми привикли все бачити, чи пощупати руками, тоді ми повіримо. Проте, у нашому житті є багато таких прикладів, які змушують нас вірити і довіряти тому, хто справді бачив це. Скажімо людині, яка живе у пустелі і бачить воду тільки у рідкому стані, важко повірити, що вода може бути твердою..... Їм потрібно довіряти тим, людям, які справді це бачили. Я також можу сказати, що не вірю, що Ленін чи Сталін жив на цій землі. Нам потрібно довіряти тим учням Ісуса, які справді бачили живого Ісуса. Скажімо, ми дивимось очима Хоми і знаємо, що Ісус воскрес. Ми довіряємо Хомі, довіряємо апостолам, які бачили живого Ісуса, і які описали Його життя в Євангеліях. Бог дав нам Біблію, і якщо ми хочемо в чомусь бути впевненим, нам потрібно звернутися до Слова Господнього.

Багато є і у наш час людей, які сумніваються подібно Хомі. Але дуже добре, коли людина шукає, коли людина хоче перебороти свої сумніви. Хома також сумнівався, але він хотів перебороти сумніви, він хотів знайти правду, він її шукав. Думаю, що коли і ми будемо шукати правду, будемо намагатися пізнати Бога і бути переконаним, то Господь і нам може відкрити Себе.

Давайте ми все ж таки не будемо схожі на Хому у своїх сумнівах, і давайте не будемо пиляти гілку, на якій

сидимо, не будемо сумніватися в основі нашого спасіння, бо саме від цього залежить наше життя, наша вічність. Не будьте невіруючі, але віруючі. Господь хотів би бачити у нас впевненість у питаннях віри, тверду впевненість, бо блаженні ті, хто не бачили, але повірили.

Амінь.

„Отче Наш” – чи думаємо, що говоримо?

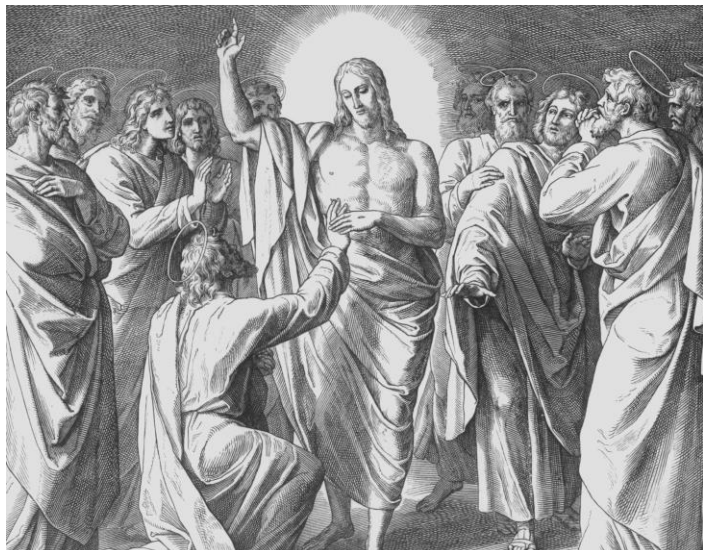
Мурза В.В.

Ми продовжимо з вами глибше думати над молитвою „Отче Наш” і перейдемо до наступного прохання, яке ми говоримо: „Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

Саме з цим третім проханням ми дійшли до центру і основи молитви. Кожне інше прохання залежить від цього. Скажімо, якщо ми знаємо і шукаємо волі Господньої, тоді ми будемо святити Його Ім'я, проголошувати про прихід Його Царства, тоді ми будемо прохати хліба нашого щоденного, прощення гріхів і допомогу у випробовуваннях. Божя воля є над усім цим і навіть більше. Саме це прохання закликає нас поставити Божу волю домінуючою у нашому житті.

Найкращим прикладом цього ми можемо бачити життя Ісуса Христа. В якій б ситуації Він не потрапляв, Він завжди говорить і надіється на волю Божу. Своїм учням Ісус говорив: „Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити.” (Іван.4:34). Юдеям Господь сказав: „Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене.” (Іван.5:30). Навіть у Своїй молитві перед хресною смертю Він говорить до Свого Отця: „... нехай станеться воля Твоя!” (Матв.26:42).

Виконання волі Господньої було найголовнішим завданням нашого Спасителя і саме цим проханням у молитві „Отче Наш” Він хоче, що виконання волі Господньої було і нашим найголовнішим завданням. Все ж таки, це не так легко виконується. Наше життя – постійна боротьба чиеїсь волі з нашою. Воля батьків і дітей, працівників та уряду, часто потрапляють у протиріччя. Кожна сторона вважає, що його воля є сама найкраща і майже ніхто не хоче підкорятися комусь навіть, коли хтось, чи чиясь воля буде кращою і мудрішою. Чи є так і в нашому житті? Чию волю чи бажання ми хочемо виконувати перш за все? Звичайно, що свою. Як нам хочеться робити те, що ми хочемо, виконувати свою власну волю, служити лише власним інтересам.

(Продовження. Початок на 2 сторінці)

В чому полягає наша основна проблема щодо цього? Воля людини зазнала значних змін внаслідок гріхопадіння. Гріх мав серйозний вплив на людське життя, серце, думки і волю. Людина перестала бути Бого-центричною, але навпаки – стала егоцентричною. Найпершим бажанням людини стало не виконувати чиясь воля, але власну.

В Гейдельберзькому Катехізисі сказано, що змінити такий порядок можна тільки тоді, коли людина зречеться своєї власної волі - (відповідь 124). Саме це було також головним вченням Ісуса Христа, і саме на цьому наголошував наш Господь, коли говорив: „Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Матв.16:24-26). Якщо ми називаємо себе християнами, дітьми Господніми, тоді ми повинні відмовитися від власної волі, яка так часто є грішною і опоганеною злом. І ми маємо підкоритися волі Божій, оскільки вона є мудра, справедлива і добра.

Тому, у цьому проханні молитви „Отче Наш” ми визнаємо і підкоряємо себе не своїй власній волі, а волі Божій. Це повинно бути нашим бажанням. Коли ми говоримо ці слова у молитві, то повинні дійсно, від щирого серця хотіти, щоб саме так і було. Але чи справді ми хочемо, щоб у нашому житті була воля Божа, а не наша? Чи буде почута молитва людини, яка навіть не знає і не хоче знати волю Божу? Чи буде почута молитва, коли людина говорить це прохання, але в серці своєму бажає зовсім іншого?

Якщо у вас є діти, подивіться на їх прикладі, чи з радістю вони виконують те, що ви їм скажете? Коли ви були дітьми, чи з радістю у серці ви виконували те, що вам говорили батьки? Напевно ж, що ні. Пригадайте скільки було „не хочу”, „не буду”, і тому подібного!?

Багато хто може подумати, що такий стан робить людей схожими на роботів; що християни виконують волю Бога, бо в них немає іншого вибору. Проте це не так. Господь лише хоче, щоб Його діти слухали свого Небесного Батька, слідували Його настановам у дусі довіри і любові. Діти Божі мають розуміти, що лише Божа воля є найкращою і наймудрішою. Лише Господь знає все, бачить все і керує всім. І кожен християнин повинен розуміти, що воля Бога і Його бажання – це спасіння і добробут кожної людини. Саме по цій волі, Господь послав Свого Сина, щоб спасти світ (Івана 3:16).

Тоді є інше питання: як ми можемо знати волю Божу? Якщо ми прочитаємо Псалом 118, то побачимо, що Божа воля – це те саме, що Його закон, Його заповіді, Його таїнства, Його накази. Іншими словами – Божа воля є об'явлена нам у Біблії. Саме туди ми повинні дивитися, якщо ми хочемо знати волю Божу у всіх наших життєвих обставинах.

Звичайно, є багато і таких, які не хочуть, чи не можуть приймати Слово Господнє, як волю Бога. Деякі прагнуть знати більше; вони вдаються до астрології (Ісаїя 47:13,14) гадання, провіщання долі і тому подібне (Повторення Закону 18:10-14). Є навіть такі, які намагаються знайти певні знаки від Бога: „Якщо ввечері буде падати дощ, тоді Господь хоче, щоб я пішов на цю роботу”. Дехто практикує відкривати Біблію з закритими очима, і на якому вірші відкрив, значить така воля Бога буде. А дехто і взагалі нічого не робить, ні з закритими очима Біблії не відкриває, ні з відкритими. Багато є таких, які говорять ці слова про волю Божу, але знати її навіть не хочуть. „Боже, хай буде Твоя воля, але оскільки я її не знаю і знати не дуже хочу, то нехай краще буде моя воля – як я хочу, так хай воно і буде”. Не замічали ви за собою такого?

Все це, звичайно, є у житті багатьох людей сьогодні, які називають себе християнами, але потрібно сказати, що не

цього прагне Господь. Він прагне, щоб ми могли використовувати Його волю, Його Слово, як провідник у нашому щоденному житті. Ніби карту, слідуючи по якій, ми можемо знайти дорогоцінний скарб. Тому, коли ми поєднаємо молитву і вивчення Біблії, саме тоді ми зможемо побачити Божу волю у нашому житті.

Чи саме про це ви думаєте, коли говорите молитву „Отче Наш”? Про що ви взагалі думаєте, коли прохаєте, щоб була воля Божа у вашому житті? Чи ви знову ж таки, молитесь, але навіть не думаєте, що говорите? Якщо ви прагнете, щоб краще була ваша воля, а не Божа, тоді навіщо ви взагалі молитесь?

Нехай ці слова, написані вище, допоможуть нам всім думати, що ми говоримо і вірити у те, що ми говоримо. Нехай допоможе нам Господь, якщо ми називаємо себе християнами, знати волю Господню, слідувати за нею, і жити нею.

Нехай ці запитання внизу допоможуть нам ще глибше задуматися над прочитаним.

Запитання.

1. Що означає вираз “воля Божа”? Де ми можемо знайти її? Чи легко виконувати волю Божу? Що часто заважає?
2. Яке завдання і покликання ми маємо, як віруючі?
3. Хто об'явив нам волю Божу найбільш досконало? (Ів. 7:16,17)
4. Що ми маємо робити відносно волі Божої? (Рим.12:2; Ефес.5:17)
5. Чи відповідає реакція священика Елії волі Божій? (1Сам.3:18) Як би він міг відреагувати?
6. Де почався бунт проти Господа? (Об.12:7,8) Хто очолив це повстання? (9) Що сталося з цими бунтівниками? (8,13)
7. Як Біблія описує роботу ангелів? (Пс.103:20; Євр.1:14)
8. Відкрийте Вихід 16:1-12. Що робили люди? (в.2) Що це означає? Проти кого вони це робили найперше? (2) Проти кого вони це робили насправді? (7,8) Як відповів на це Господь? (12)
9. Вивчення прикладів. Приклад 1: Ти призначаєш побачення дівчині чи хлопцю, які не вірять в Бога. Чи є на це воля Божа? Як ти знаєш? Що ти мав би робити? Приклад 2: Ти маєш дві пропозиції для роботи. На першій платять добре, але робота нудна. На іншій платять менше, але робота чудесна. Щоб ти вибрав? Яка воля Божа щодо цього? Приклад 3: Один з членів церкви поступає не по Слову Божому. Чи підійшов би ти до нього і допоміг йому виправити помилки, чи просто не звертав би увагу? Що робити? Яка воля Божа в цьому випадку?
10. Чи є що-небудь, що стається поза волею Божою? Поясніть. Чи завжди легко розпізнавати волю Божу у своєму житті? Як ви її розпізнаєте?
11. Чи є Божа воля на землетруси, голод, смерть? Якщо ні, то звідки це береться і хто контролює їх? Якщо так, то чому Бог їх використовує?
12. Бог об'явив Свою волю в Його Слові; окремо від Його Слова; як додаток до Його Слова; чи всупереч Його Слову? Поясніть.
13. Чи має людина вільний вибір після гріхопадіння? (Ів.6:44; 8:34)
14. Чи є якийсь зв'язок між цим проханням і 1 Заповіддю? Який саме? Який є зв'язок з 2 Заповіддю?
15. Бог призиває нас покорятися Його волі, бо “тільки вона є добра”. Чи завжди це очевидно для людини? Обґрунтуйте відповідь. Що сталося з Йовом? (Йов 1) Що сказала йому зробити його дружина? (2:9) Яка була відповідь Йова? (2:10)
16. Чи підтверджувала Гедеонова перевірка Божої волі його віру? (Суд.6:36-40) Що мав би зрозуміти Гедеон? (6:14) Чи дозволено використовувати гадання, щоб пізнати волю Божу?
17. Хто дає нам бажання і можливість виконувати волю Божу в цьому житті? Доведіть це. Чи можемо ми робити це досконало?

Освячення Дому Молитви Білоруської Реформатської Церкви в м. Мінську

Дух Миколи Радиви́ла живе! Так можна охарактеризувати ті події, які зараз мають місце в релігійному житті братнього українцям білоруського народу. Саме ті, де є натхнення, яке закла́в у середині XVI століття у відродження Христової Церкви відомий на ті часи політичний діяч, протестант - реформатор, канцлер, воєвода Віленський в Речі Посполитій, магнат добродійник - Микола Радивил Чорний - піднімаються з новою силою в серцях християн сучасної Білорусії.

Про це засвідчує оновлюючий рух, який спостерігається в житті громади Реформатської Церкви Білорусії. Саме 21 березня цього року відбулося освячення Дому Молитви в м. Мінську. Це не аби яка подія в житті громади, адже, враховуючи становище Християнських Церков, зокрема, євангельських в Білорусії, можна помітити чималий тиск з боку владних структур на те, щоб перешкодити в зростанню розвитку євангельського руху. Про це говорять закони, які видала влада держави Білорусь, про обов'язкову Перереєстрацію релігійних громад і об'єднань. Суть цього закону полягає в тому, що релігійна громада, в даному випадку християнська, зможе бути узаконеною тільки тоді, тобто з правом вільно збиратися, проводити Богослужіння, Таїнства, коли вона в обов'язковому порядку буде мати культове приміщення. Але саме приміщення можна мати, тобто придбати чи будувати, тільки тоді коли є вже зареєстрована громада. Отже, влада, хитро граючись сплетеними буквами закону, намагається приборкати розвиток євангельського руху в Білорусії, тим самим загнати протестантські громади, об'єднання в глухий кут регресу. Тепер можна сказати з впевненістю - громада Реформатської церкви в м. Мінську захищена від свавілля влади.

На посвячення дому прийшло багато людей, як членів Церкви, так і гостей, серед яких були представники з братських Церков Голландії та України. Саме Богослужіння освячення проходило

вже в новому домі. Реконструкцію, ремонт та інші господарські роботи проводилися силами самих братів та сестер громади. Оглядаючи чудовий зал, можна сказати, що працювали вони від душі та з любов'ю до Церкви Христової. Саме Богослужіння проходило в обстановці миру, спокою і братньої любові, яке провів пресвітер громади Олексій Фролов. Проповідь виголосив пастор Голландської Реформованої Церкви - Альберт Фейен, який заакцентував увагу слухаючих на словах: „...Церква Христова є домом Божої правди. Словом правди - є Слово Боже.”

Серед присутніх було багато молоді, які з слів пресвітера активно включаються в розбудову громади. І взагалі, спілкуючись з братами і сестрами вже після Богослужіння, можна було почути, що в Білорусії відбувається неабияке піднесення національно - відроджувального руху, як серед старшого, так і молодого покоління. Це характеризується бажанням розмовляти рідною білоруською мовою, дослідженням і вивченням своїх історичних національних коренів, які за часи тоталітарної радянської влади намагалися знищити. Можливо, і тому, в самій громаді Реформатської Церкви Білорусії, яка по своїй історичній суті є прогресивною євангельською Церквою, багато інтелігенції. Прийшлося почути свідчення однієї сестри в Господі, яка проживає п'ятдесят кілометрів від Мінська. Працюючи вчителем у школі, вона часто слухає в свою сторону, як дорікання, так і погрози адміністрації школи про звільнення її з роботи, тільки за те, що вона є членом Реформатської Церкви. Незважаючи ні на що, ця сестра щонеділі відвідує Богослужіння в Мінську, є активним членом громади. Дійсно, дивлячись на життя братів і сестер братньої Церкви, хочеться сказати словами псалмоспівця: „Блаженна людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе,

ті, що через долину Плачу переходять, чинять її джерелом, і дощ ранній дає благословення!” (Пс. 83:6,7).

Так, колись в Білорусії нараховувалось чимало громад Реформатської Церкви. Про це засвідчують історичні часи, як епохи реформатора Миколи Радиви́ла, так і 20-30 роки минулого століття. На сьогоднішній день діє і розвивається тільки одна єдина громада Реформатської Церкви в м. Мінську. Але зі слів братів та сестер - є велике бажання, щоб ця громада стала тим благословенним вогником, з якого по всій Білорусії понесеться вогонь Реформації для білоруського народу. Тому просять вони, в першу чергу, молитовної та духовної підтримки, як від братів та сестер світу, так і від братньої Української Євангельсько-Реформованої Церкви зокрема.

Особисто я був здивований, коли білоруські брати вивчають Вестмінстерське Визнання віри на уроках катехізису, яке на даний час є в них на українській мові, і це не є якоюсь перешкодою для них у вивченні Істин Божих. Насправді, предивні Твої діла Господи, - одна єдина громада Христова, але скільки багатого чого надихаючого можна навчитися від неї - і в першу чергу стійкості у вірі.

Про один день перебування в громаді Реформатської Церкви м. Мінська можна розмовляти і розмірковувати днями. Всіма ознаками Христової Церкви володіє вона: міцна, непохитна віра, бажання служити один одному дарами Духа Святого, впевненістю у завтрашньому дні, братньою любов'ю як в самій громаді, так і до ближніх. Найкраще про все побачене можна сказати знову ж таки устами того ж псалмоспівця: „Ті, хто надію складає на Господа, вони як Сіонська гора, яка не захитається, яка буде стояти повік!” (Пс. 124,1).

Пастор УЄРЦ Ванат Я.

Українська духовна перлина на чужині

Через неспроможність українського народу створювати своїх вищих релігійних шкіл на рідних землях, він почав створювати такі школи на вигнанні, підтримуючи зв'язок із церквами на рідних землях та постачаючи необхідну літературу, пасторів і провідних працівників по обидва боки океану. Вперше в історії України постав український протестантський відділ із українською мовою викладання та українським професорським складом. Цей Відділ позначився на сторінках історії УЄР Руху не тільки у створенні нових і молодих кадрів євангельських проповідників і діячів, а також у площині культурної та громадської діяльності серед УЄР громад.

В період Реформації у Західній Європі (16–17 ст.) в Україні з'явилася значна кількість людей, які не тільки цікавилися церковно – реформаційним рухом, але й самі стали на боці цієї реформації. Це відбувалося переважно серед тодішньої української аристократії. Під час московського панування, через тодішні історично-політичні обставини, цей рух в Україні занепадає. Однак думки про потребу звільнення наявних церков від людських вигадок та поганських запозичень продовжували снувати в свідомості визначних духовних батьків українського народу. Але ці думки досить тривалий час лишалися у сфері ідей – побажань. Тільки на початку 20 ст. у Північній Америці починається церковно – реформаційний рух, який через науку Св. Письма, західно – європейські церковно – реформаційні здобутки та духовні прагнення духовних батьків українського народу, намагається знайти у своєму середовищі розуміння потреби церковних реформ, не залишаючи цієї справи тільки у сфері ідей та побажань, а почати втілювати її в життя.

Зростання українського євангельського руху на Американському континенті на початку 20 ст. завдячує впливові однієї з пресвітерських шкіл, а саме Блумфільдській Теологічній семінарії в Блумфільді, штат Нью Джерсі. Вона виникла на базі Німецької теологічної школи, заснованої у 1868 р., і на початку 20 ст. вже складалася з багатонаціональних Віггілів (німецького, італійського, угорського, польського та російського).

У 1913 р., стараннями українського пастора Василя Кузів, г-ра Генрі Вебера, президента Школи Давида Рудача Фразера і Пресвітерської церкви у США, яка фінансувала Семінарію та допомагала студентам, відбулося відкриття українського Віггілу, де пастор Кузів став першим професором з українців. Згодом тут викладали й такі професори, як: пастор Іван Коцан, г-р Лонгун Цегельський і приїздив вчити співу диригент Григорій Романків. Це був Віггіл з українською мовою викладання. Так як Кузів був український патріот і соборник, то такий «соборний» характер мав український Віггіл. Тут були українські студенти з усіх українських земель — від Кубані до Львівщини й до Карпатської України, а також українці з Європи. Більшість студентів не мали жодної освіти, хіба що вміли надряпати своє ім'я. Здебільшого це були селяни, свіжі емігранти, які бажали вчитися. Та не всі українські студенти були початківцями. Були й такі, особливо з останніх, які вже мали добру освіту, а сюди приїхали лише на студії теології та інших предметів, суміжних з теологією (єврейська мова тощо). У Семінарії всі почувалися як брати, хоча не всі студенти були щиро віруючі та не всі захоплювалися євангельсько-протестантським відродженням.

Шкільний рік у Семінарії тривав 9 місяців. Навчальна програма була тут така: усі предмети були розподілені на чотири роки в рамках так званої Академії, яка являла собою комбінацію середньої школи з колегією. Тут вчили українські мови, граматики, літератури, географії, історії України, декламуванню творів Шевченка, Франка та інших. По закінченні чотирірічної науки студенти, які бажали вчитися далі на проповідників, вступали ще на трирічні студії Богослов'я. Крім українознавчих предметів вивчали історію Реформації, Євангелію й Біблію взагалі. Ці предмети викладалися українською мовою. Решта предметів викладалися англійською мовою, яка була тут панівною.

У Семінарії була досить велика бібліотека. Була також і українська бібліотека, де були зібрані майже всі твори від давнини до того часу, журнали і часописи з рідного краю й ті, що друкувалися у Канаді та в США. Особливими опікунами української бібліотеки були Михайло Петівський, Іван Заболоцький, Йосип Луцкейко.

Раз на тиждень українські студенти збиралися в класі українського Віггілу на молитовні збори, під час яких читали Святе Письмо, співали, молилися і проповідували. Під час зборів студенти не раз дискутували і на політичні теми, порушуючи питання важкого становища українського народу, тому в своїх молитвах вони часто згадували про Україну. Завдяки цьому з Семінарії виходили не тільки євангельські проповідники, але й щирі українські патріоти, які намагалися поєднувати

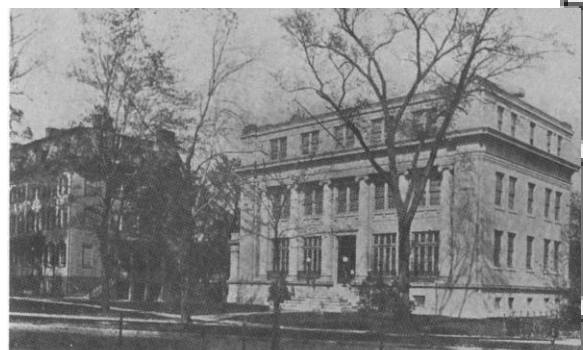
ідеї Євангельські з національними. Професор В. Кузів був одним із перших українських реформованих євангельських діячів Руху, який дав добрий приклад на ґрунті саме українського євангелізму. Він завжди дуже толерантно ставився до кожного студента, переймався їхніми нестатками і проблемами, жодному з них не зробив ніякої кривди.

З культосвітньої діяльності українського Віггілу заслуговує на увагу те, що у 1911 р. наші студенти організували хор під керівництвом Г. Романкова, і раз на тиждень їздили співати до Пресвітерської церкви в Ньюарку. Студентським хором керував Юрій Фрусевич, який мав гарний голос. Студентський хор на запрошення часто виступав з українськими піснями перед американцями в їхніх церквах. Пісні дули релігійні, народні та стрілецькі.

Майже всі українські студенти були членами Церкви в Ньюарку. Поза навчанням вони активно включалися в життя церковної громади. Протягом усіх літ вони були помічниками в Недільній школі при Церкві, а часом і самі вчителювали у ній. Щорічно студенти ходили колядувати разом із членами церковного хору до членів і прихильників Руху в Ньюарку й околицях. Багато з них продовжили навчання у престижних університетах світу.

Випускники Семінарії працювали й у інших українських Пресвітерських церквах та місіях США, Канади, Бразилії. А деякі відважилися відкрити євангельську місію на теренах рідного краю. Великий заохочувальний вплив на започаткування євангельської роботи в Україні зробив проф. Грушевський, який тривалий час мав листування з проф. В. Кузівим. В період 1924–1939 рр., силами Василя Кузів і Лева Бучака з дружинами, нарешті постала євангельська місія в Галичині і на Волині. У 1924 р. там пасторував Павло Крат, випускник Манітобської Колегії. У цій місії також працювали: В. Федів, П. Яремко, В. Демчишин, М. Жураковський, І. Журило, Т. Семенюк, г-р М. Костів, брати Боровські та інші, яких ніколи не можемо забувати.

Продовження на сторінці 8)

Будинок Блумфільдської Колегії та Семінарії, де був і Український Відділ.

Євнгеліст	2 Петра 2:16	Рут 1:4	питання (рос.)						Навин 13:23	1 Сам. 22:05	
Одежа								Івана 19:25	Буття 46:21		
							Римлян 16:23	Чудо Лук 3:38			
Навин 15:26		1 Хрон. 9:16	Ісая 64:8		Матв. 7:16					Буття 35:8	
			5 Мой 2:9						Числа 1:15		
Псалм 150:3		Водой-ма	Суддів 3:7		Брама, двері					П'яний напій	
			Учень Ісуса							Буття 36:20	Єзри 2:50
						Велике свято	Луки 17:29	2 Царів 18:17	Буття 2:12	1 Царів 15:8	Буття 36:24
Рим. 16:12	Дан. 1:1	Пісн. 4:14		Римл. 11:4	Івана 1:1				Числа 21:10		
Силач 1М.8:4											
Івана 11:1								1 Кор. 2:9			Марія
				1 Мойс. 11:28	Дії ап. 19:35 (рос. Біблія)*	Судді 16:29				Колос. 4:9	1 Царів 7:21*
						Матвія 2:11					
Суд. 16:4 (рос. Бібл.)											
	Дії ап. 21:1	Дії ап. 8:26	Навин 15:52	Римл. 11:2					Числа 26:33		
			1 Хрон. 3:7						Дії ап. 20:13	3 син Адама	
Псалм 93:18			подарунок	2 Тим. 4:21			Буття 46:24				Буття 12:8
2 Сам. 6:3*			Єзри 10:35								
2 ім'я Павла				Йона 4:6							

Увага! Призовий кросворд!

Правила: сканворд складається з слів, які ви можете знайти у Біблії за вказаними "адресами". Поставте слово у одиниці називного відмінку і впишіть у клітинки. Перших 15 чоловік, які надішлють вірні відповіді, чекають призи.

Відповіді надсилайте, або приносьте за адресою:

„Євангельська Правда“ вул.Визволення 164/1, м.Свялява, Закарпатська область. 89300

Примітка: Не забудьте вказати зворотну адресу і вік.

* - певні слова зустрічаються тільки в російській Біблії (це проблема перекладу імен).

Тимофій вивчає Боже Слово

а щонеділі ходив до церкви. І Бог благословляв його.

Навчання -- світло

Багатий бізнесмен мав двох синів. Старший був батьковим улюбленцем, а на молодшого за якусь провину батько дуже розгнівався і вирішив усе майно і фірму залишити у спадок старшому синові.

- Максим жодної копійки від мене не одержить, - заявив бізнесмен дружині.

І хоч як просила його дружина, хоч як благала, та він був невимолимий.

- Не дам нічого!

- То хоч не кажи дітям про це, - попросила вона. Сподівалася, що з часом гнів минеться, і батько передумає.

У неділю пішла мати до церкви і почала благати Бога: "Господи, пом'якши чоловікове серце і прихили його до молодшого сина Максима." Вона дуже плакала. Підійшов священник і спитав:

- Яке у вас горе?

- Ми з чоловіком маємо двох синів, - сказала жінка. - І от батько не злюбив молодшого і хоче все майно передати старшому, а молодшому - ні копійки. А я їх обох люблю однаково.

- А ти скажи синам, що старшому дістанеться все багатство, а молодшому - нічого. І побачиш - у них буде порівну.

Мати так і вчинила.

Максим як почув, що йому нічого не дістанеться, зрозумів, що може надіятися лише на Бога та на свої сили, і взявся до науки. Старанно вчився в школі, сидів над підручниками до пізньої ночі і часто просив Бога допомогти в навчанні і в усьому.

Максим розумів, що якщо він матиме знання і буде наполегливо працювати, то з часом зможе влаштуватися на хорошу роботу і сам себе забезпечувати. Він розумів, що багатство може зникнути: машина - розбитися, будинок - згоріти, фірма - збанкрутувати, одяг - вийти з моди, а знання - залишатися з ним назавжди. Незабаром Максим став найкращим учнем у класі, а потім і в усій школі.

А старший, навпаки, коли дізнався, що все майно успадкує він, перестав учитися зовсім. "А навіщо? - думав він. - Однаково я буду директором батькової фірми. Мені дипломи не потрібні."

Коли треба було писати контрольну роботу, старший брат купував комусь із однокласників банани чи шоколадки, і той писав за нього. Так само він чинив і на екзаменах.

Закінчивши школу, старший мало чого навчився, але батько взяв його в свою фірму менеджером. Хлопець мав поважний, самовпевнений вигляд, носив модний одяг, їздив на „крутій“ машині, багато гуляв з дівчатами, розважався і дуже пиячив.

Максим же закінчив школу із золотою медаллю, поїхав до столиці і вступив до університету на вечірнє відділення. Вдень він працював на заводі, щоб заробити собі на шматок хліба, а ввечері відвідував лекції в університеті. Домашні завдання йому часто доводилося виконувати вночі. І хоч було дуже важко, але знаходив час читати Біблію і молитися,

Незабаром начальник на заводі помітив його старанність, чесність і працьовитість і дав йому кращу роботу, потім -- іще кращу. Згодом Максим став майстром, а далі -- інженером.

А коли закінчив університет з червоним дипломом, йому запропонували місце менеджера на великому заводі.

Минуло ще кілька років, і Максим став директором цього заводу, та він не запишався і не хизувався, що він сам досягнув такого успіху в житті. Бо розумів, що це Бог дає йому здоров'я і сили, і мудрість, як керувати підприємством. І щодня він молився, та дякував Богові.

А старший брат, який усі свої надії покладав на багатство, хоч і став директором фірми після смерті батька, хоч і мав великі гроші, та не міг купити собі за них ані мудрості, ані вміння вести справи. А він був іще до всього пихатий, хвалькуватий і п'яниця. Фірма дуже швидко збанкрутувала і закрилася. Пропало батьківське майно, син усе прогайнував, нічого не лишилося. Бо не хотів свого часу вчитися, не хотів працювати, не набув досвіду, ані мудрості. Довелося йому ходити збирати пляшки, щоб мати гроші на хліб.

Так буває з тими, хто не хоче працювати чи вчитися, хто лінується. Бог благословляє працьовитих. У Біблії написано:

„Хто працювати не хоче, - нехай той не їсть!“

(2 Солунян 3:10)